:5

:ועיין בכ״מ

ישיין כל מי. קסמ ז מיי׳ שם הלכה ה: קע ח מיי׳ פי״ב מהלי

רק"ד סעיף א:

אבידה הלכה א סמג

א"ר ינאי אינו חייב עד שימסרנו למשרתי ע"ז שנאמר יומזרעך לא תתן להעביר

למולך תניא נמי הכי יכול העביר ולא מסר

יהא חייב ת"ל לא תתן מסר למולך ולא

העביר יכול יהא חייב ת"ל להעביר מסר

והעביר שלא למולך יכול יהא חייב ת"ל למולך מסר והעביר למולך ולא באש יכול

יהא חייב נאמר כאן להעביר ונאמר להלן

לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש מה

להלן באש אף כאן באש ומה כאן מולך אף

להלן מולך אמר רב אחא בריה דרבא "העביר

כל זרעו פטור שנאמר מזרעך ולא כל זרעך

בעי רב אשי העבירו סומא מהו ישן מהו בן

בנו ובן בתו מהו תפשום מיהא חדא דתניא

בי מזרעו נתן למולך מה ת"ל לפי שנאמר.

לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש אין לי

אלא בנו ובתו יבן בנו ובן בתו מנין ת"ל יבתתו

מזרעו תנא פתח בכי מזרעו וסליק בתתו

מזרעו דרשה אחרינא הוא זרעו פאין לי אלא

זרע כשר יזרע פסול מנין ת"ל בתתו מזרעו

אמר רב יהודה יאינו חייב עד שיעבירנו דרך

העברה היכי דמי אמר אביי שרגא דליבני

במיצעי נורא מהאי גיסא ונורא מהאי גיסא

ירבא אמר כמשוורתא דפוריא תניא כוותיה

דרבא אינו חייב עד שיעבירנו דרך עברה דרבא

העבירה ברגל פטור יואינו חייב אלא על יוצאי

יריכו הא כיצד בנו ובתו חייב אביו ואמו אחיו

ואחותו פטור העביר עצמו פטור ורבי אלעזר

בר' שמעון מחייב אחד למולך ואחד לשאר

ע"ז חייב רבי אלעזר ברבי שמעון אומר

למולך חייב שלא למולך פמור אמר עולא מאי מעמא דרבי אלעזר בר' שמעון אמר קרא

לא ימצא בך בך בעצמך ורבנן לא דרשי

לג., ג) [ב"מ ל. לג. ע"ש],

ד) (פסחים לג:) [כריתות

ו:], ס) לקמן ל: [שבועות יג.], ו) [ברכות לא: קידושין

יו: וש"נ], ז) [דף ו:], ה) [ל"ל לרבי], ט) [דף

קסה א מיין פייו מהלי העביר כל זרעו פטור. וא"ת מקמא מיחייב ליה וי"ל כגון שאין ר' ינאי. לפרושי עד שימסור דמתני' אתא למימר דהך מסירה לו אלא בן אחד או שהעבירם בבת אחת:

קפו ב ג ד מיי׳ שם הלכה ם. קסו ה מיי׳ שם הלכה ד: קסח ו מיי׳ שם הלכה ג

מי שהיה טמא (פסחים ד' לג.) מגדף היינו מברך השם ובסוף פרק קמא דשבועות (דף יג.) מוקי כי דבר ה׳ בזה לפורק עול ומגלה פנים בתורה כרת בע"ו שלא כדרכה מנלן ויש לומר דכרת ג' בפרשת אחרי מות דכתיב מולד גבי עריות ואכולהו כתיב כי כל אשר יעשה מכל התועבות וגו' ואף על גב דהוי ליה טפי לאוקמי לגופיה למעביר בנו שלא כדרכה ניחא ליה לאוקמיה בע"ז באם אינו ענין כיון דהשתא סבירא ליה מולך לאו היינו ע"ז וחוק בעלמא הוא דלא מסתבר לחיובי עליה אלא כדרכה: למעביר בנו ובתו שלא בדרבה. תימה כיון דמולך ע"ז הוא ת"ל מההוא כרת דמוקמינן לע"ז שלא כדרכה ויש לומר דלא הוה מוקמינן ליה לע"ז כיון דגבי מולך כחיב אי לאו דאשכחן קרא

אחרינא למולך: ובי שלשה עולמות יש. לאו לר׳ עקיבא פריך דאיהו מוקי לה במברך את השם אלא אליבא דנפשיה קאמר כדפ״ה ואם תאמר לרבי עקיבא נמי תקשה וכי שלשה עולמות יש דלעולם הזה נפקא לן מקראי דמולך כע"ז מיהו ר' עקיבא איכא למימר דלא דריש כי דבר ה' בזה בע"ז אלא כדדרשיגן פ"ק דשבועות (שם) אבל מרבי ישמעאל קשיא דדרים בחלקש המבזה דיבור רחשון שנאמר בסיני דהיינו ע"ז דאכתי תקשה ליה וכי שלשה עולמות יש דע"ו נפקא ליה מקראי דמולך וי"ל דרבי ישמעאל הוה דריש קראי דמולך תרתי לע"ז שלא כדרכה משום עולם הזה ולעולם הבא אי נמי חד לע"ז שלא כדרכה ותרתי

בך והתנן יהאבידתו ואבידת אביו שלו קודמת למולך לעולם הזה ולעולם הבא: ואמרינן ים מאי מעמא ואמר רב יהודה אמר קרא אפם כי לא יהיה בך אביון שלו קודמת לשל כל אדם התם מאפם אמר רבי יוםי בר' חנינא שלש כריתות בע"ז למה אחת לכדרכה ואחת לשלא כדרכה ואחת למולך ולמאן דאמר מולך ע"ז היא כרת במולך למה לי למעביר בנו שלא כדרכה ולמאן דאמר יימגדף ע"ז היא כרת במגדף למה לי יילכדתניא יהכרת תכרת הכרת בעולם הזה תכרת לעולם הבא דברי רבי עקיבא אמר לו רבי ישמעאל והלא כבר נאמר דונכרתה וכי שלשה עולמים יש אלא ונכרתה בעולם הזה הכרת לעולם הבא תכרת ידברה תורה כלשון בני אדם:

מתני' העברתו. עבודתו של מולך: העבירו ברגל פטור. אלמא דרך עבודתו בקפילה: מאי טעמא דר' אלעור. במעביר עלמו: ורבגן לא דרשי בך. בתמיה לאזהרה למשמע מינה אזהרת עלמו: לא יהיה כך אביון. הזהר בעלמך שלא תבא לידי עניות. נימא ההוא סתמא דלא כרבנן: הסם מאפס כי לא יהיה כך אביון. דאי לאו לאזהרה אתא אלא להבטחה שמבטיחם שלא יהיה בהם אביונים נכחוב לא יהיה בך אביון מדכחיב אפס לאזהרה אתא כלומר אפס וחדל וכלה עניות ממך. אפס לשון חדלה וכליה כמו (בראשית מו) כי אפס כסף: שלש לריסות בע"ו. תרתי גבי מולך בקדושים מהיו [ויקרא כן ואני אתן את פני באיש ההוא והכרתי אותו מקרב עמו ושמתי אני את פני באיש ההוא ובמשפחתו והכרתי אותו ואת כל הזונים וגו' (ונתתי את פני וגו') וא"נ סבירא ליה דמולך לאו ע"ז הוא מכל מקום קרי ליה ע"ז והשלישית בשלח לך אנשים [במדבר טו] כי דבר ה' בזה ואת מצותו הפר הכרת תכרת הנפש ההיא וגו' ותניא לקתן באלו שאין להם חלק לעולם הבא נעין דבר ה' בזה נמדבר טון זה דבור ראשון שנאמר בסיני והוא ע"ו. והא דכתיב הכרת תכרת חדא חשיב ליה כדמפרש לקמן דברה תורה כלשון בני אדם. את ה' הוא מגדף ונכרתה [שס] לקמן מפרש: **אחת שלא כדרכה**. כרת יתירא גבי מולך אם אינו ענין לו תנהו ענין לזבוח וקטור ונסוך והשתחואה שהוא חייב עליהם אף שלא כדרכה: **ואחת למולך.** דאף על פי שדרכן בכך מיבעי ליה למכתבה באפי נפשיה דמולך לאו ע"ז הוא והקפידה סורה עליו: **ולמאן דאמר מולך ע"ז הוא**. והוי בכלל כדרכה דכל שאר עבודות מאיכה יעבדו [דברים יב] נפקא בא הכתוב לחייב עליו אף בשאר ע"ז שאין דרכו בכך שלא מלינו אלא זבוח וקטור ונסוך והשתחואה: ולמאן דאמר. בכריתות" מגדף זה העובד ע"ז כגון משורר לע"ז: **כרת דכחיב במגדף למה לי**. אחרי שדרכה בכך. ופלוגתא היא בכריתות (דף ז.) איכא למאן דאמר מגדף היינו מברך את השם: לרדפניא. כדמוקים ליה רבי ישמעאל אחד לעוה"ז ואחד לעוה"ב: והלא כבר נאמר ונכרפה. באותה פרשה עלמה גבי מגדף ורבי עקיבא ס"ל מגדף היינו מברך את השם כדאמר בכריתות ועולם הבא לא נפקא ליה בע"ז אלא מהכרת תכרת ור' ישמעאל לאו לר"ע פריך והלא כבר נאמר ונכרתה דהא ר"ע במברך את השם מוקים לה אלא טעמא דנפשיה קאמר והלא כבר נאמר ונכרתה ואנא סבירא לי דבע"ו כחיבא: וכי שלשה עולמות יש וכו'. ודומה לו בשחיטת חולין והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה עולה דהא פרכא לאו לכשנגדו פריך דאיהו ס"ל אפילו במוקדשין דאין כולה עולה אלא טעמא דנפשיה אמר בפרק [בהמה המקשה] (סולין סט:):

למשרתי ע"ז קאמר: לא חתן להעביר. לא תתן לאחרים ישליש בריתות בע"ז. פ"ה שתים גבי מולך בקדושים והשלישי להעביר וסתמא דמילתא שמשין שלה קא מעבירין לה: ה"ג פניא נשליש בע"ז. פ"ה שתים גבי מולך בקדושים והשלישי נמי הכי יכול העביר ולא מסר כו'. ול"ג בברייתא ברישא ומזרעך בשלח לך כי דבר ה' בזה וקשה ה' (לר"י) דאית ליה בריש

לא תתן דתו לא יכול למיתני יכול העביר ולא מסר דהאי לא תתן מסירה משמע. אלא הכי קתני יכול העביר ולא מסר יהא חייב ותיפוק ליה מלא ימלא בך מעביר בנו ובתו באש דלא כתיבא מסירה ת"ל לא מתן להעביר פירש לך הכתוב על העברה שאינה אלא דרך נתינה: לה מתן להעביר. משמע ליה לתנה נתינה הבאה לכלל העברה ולא משמע ליה נתינה על מנת להעביר לחיוביה על נתינה לחודה: מסר והעביר. לע"ז אחרת שלא למולך יכול יהא חייב: **העבירו.** לבנו סומא או ישן מי הוה דרך העברה בכך בכה"ג דאינו יכול לעבור בעלמו אם היה רולה: פשוט. מיהא מתניתין: חדא. מהנך שאלות דבן בנו ובן בתו כבנו: כי מורעו נתן למולך מה מ"ל. פשיטא דהאי כרת על כן נכתב דהא במעביר למולך כתיב (ויקרא כ) ואני אתן את פני וגו' ולעיל מיניה כתיב ואשר יתן מזרעו למולך מות יומת: מ"ל בתתו מורעו. קרא אחרינא הוא ולא זה שהתחיל התנא לדרוש. ופרכינו תנא פתח לדרוש כי מזרעו נתן למולך ובסוף דבריו סיים ת"ל בתתו מזרעו. ומשני דרשה אחריתי דרש מבתתו מזרעו דרשה קמייתא דבן בנו ובן בתו מכי מזרעו נפקא ליה והדר תנא זרעו פסול מנין שהיה לו ממזר והעבירו ח"ל בתתו מזרעו ואם העלם יעלימו וגו' ולא היה לריך למכתב בתתו מזרעו דהא גמ' אין לי אלא זרע כשר. במעביר מזרעו משתעי אלא להך דרשה: דרך העברה. שלה שינה מן החוק אלא כדרך מנהג העברת המולך: שרגה דלבני. שורת לבנים גבוה לבנה על גבי לבנה והחש מכחן ומכאן ומעבירין עליו ואינו שורפו מדקתני לקמן המעביר עלמו פטור אלמא לאחר העברה הוא חי. והא דאמרינן (לעיל דף סג:) גבי חזקיה דחמרינן (נעינ דף סג:) גבי שוקיה אפס כי לא יהיה בך שסכתו אמו סלמנדרא לאו למולך היה אביון. הזהר מן ענות אלא לאלהי ספרוים דהתם שריפה לידי ענות נוש לי). הברת בדר בדליו אלא קופץ ברגליו מעבירו ברגליו אלא קופץ ברגליו

כדרך שהתינוקות קופלין ביתי הפורים

שהיתה חפירה בארץ והאש בוער בו

והוא קופן משפה לשפה: דרך

תורה אור השלם ו. וּמִזְּרְעֲךּ לֹא תִתַּן לְהַעֲבִיר לַמֹּלֶךְ וְלֹא תְחַלֵּל אֶת שֵׁם אֱלֹהֶירְ בנו ובתו בַאשׁ קסם יים מעונן ומנחש קסְמִים מְעוֹנֵן וּמְנַחַשׁ 3. וַאֲנִי אָתַן אֶת פָּנִי בָּאִישׁ הָהוּא וְהַרְּרָתִיּ בָּאִישׁ הָהוּא וְהַרְרָתִיּ ּבְּאִישׁ נַוּוּוּא וְהַבְּנִוּנִּיּ אתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ כִּי מִזַּרְעוֹ נָתַן לַמּלֶךְ לְמַעַן טַמֵּא אֶת מִקְּדָּשִׁי וּלְחַלֵּל אֶת שַׁם קְּדְשִׁי: ויקרא כ ג שַם קִּדְשִׁי: ויקרא כ ג 4. וְאָם הַעְלֵם יַעְלִימוּ עַם הָאָרֶץ אֶת עֵינֵיהֶם מִן הָאִישׁ הַהוּא בְּתְתּוֹ מִזְרְעוֹ לִמֹלֶןרְּ לְבַלְתִּי המית אתו: . אָפֶּס כִּי לֹא יִדְיֶה בְּךְ אָבִיוֹן כִּי בָרֵף יְבֶּרֶכְּף יְיָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁרְיִיָּ אֱלֹחָיף נֹתַן בָּאָרֶץ אֲשֶׁרִיִּיָּ אֱלֹחָיף נֹתַן

דברים טו ד 6. כִּי דְבָר יְיָ בָּזֶה וְאֶת מִצְוְתוֹ הֵפָּר הִּכְּרֵת תִּכְּרֵת הַנָּפָשׁ הַהוא עונה בה: במדבר טו לא הַנְּפָשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשָׂה ז. וְהַנָּפָשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשָׂה.

בְּיֶר רֶמָה מִן הָאֶוְרְח וּמִן הַגֵּר אֶת יְיָ הוּא מְגַדֵּף וָנְכְרְתָה הַנָּפָשׁ הַהִוּא מקרב עמה:

רמדרר מו ל

גליון הש"ם וכן בקדושין דף ד ע"א ועי" בתוס' קידושין דף כו ע"ב ד"ה ולורעו:

הגהות הב"ח

מוסף רש"י

כתיכ (לקמן צ:). והלא כבר נאמר ונכרתה. בעבודת כוכבים את ה' הוא מגדף ונכרתה, דס"ל מגדף היינו עובד עבודת כוכבים (שם) ור"ע ס"ל דמגדף היינו מברד השם (שם).